

Juryns motivering:

Spänning, skräck och mod blandas i denna rafflande novell som bjuder på mer än en klassisk spökehistoria. Författaren fångar stämningen med sitt mogna språk som drar med oss i en berättelse om att göra upp med sina demoner en gång för alla.

Spökjakten

Jag kände igen känslan trots att jag sov, nu hände det igen. Drömmen var tillbaka och återigen befann jag mig i den mörka och kusliga skogen. Plötsligt kände jag vålnadens magra fingrar sluta sig runt mina axlar. De svarta ögonen tittade rakt igenom min själ och hur mycket jag än försökte fick jag den inte att släppa sitt hårda grepp om min kropp. Plötsligt såg jag något blänka till i vålnadens hand. Kunde det vara en kniv?

Jag satte mig käpprakt upp i sängen. Svetten rann nerför min kropp och jag var helt skakad av drömmen. Varför hände detta mig? Samma dröm hade hemsökt mig i cirka en månad nu och jag klarade inte av all rädsla. Drömmen hade bara förvärrats sen jag kom till kollot. Min blick for runt i rummet, alla låg och sov. Jag försäkrade mig om att ingen gömde sig under min säng och sedan la jag mig till rätta igen. Det var ett mirakel att jag somnade om den natten även fast jag sov oroligt.

När jag vaknade var alla andra på kollot redan nere och åt frukost. Jag satte på mig mina kläder och gick ner till de andra.

-Var har du varit? Vi har väntat på dig hur länge som helst, utbrast Alice så fort jag kommit ner för trappan.

Alice är min allra bästa vän från skolan som jag känt sen dagis.

-Jag somnade bara om, sa jag kort.

Under hela frukosten kunde jag inte släppa den där hemska drömmen, tankarna snurrade runt i huvudet som tvätten i en tvättmaskin. Kunde det

verkligen vara en kniv? Vad var det egentligen för vålnad? Även fast jag visste att allt var en dröm kunde jag inte sluta frukta den där vålnaden.

Efter att alla ätit frukost började ledarna presentera dagens schema.

-Tysta! I dag har vi ledare tänkt att vi ska....

Jag lyssnade bara halvt på vad ledarna sa, mina tankar var fortfarande fast i den där drömmen. Plötsligt kände jag hur Alice gav mig en hård knuff i sidan.

-Aj, mumlade jag och gav Alice en arg blick.

-Men hörde du inte vad de sa?

Jag tittade frågande på Alice.

-Vi ska ha spökjakt!

Dagen gick och ju närmare vi kom spökjakten desto mer nervös blev jag. Jag hade egentligen ingen anledning att vara nervös men ändå var jag det. Det som gjorde mig nervös var att den skulle ske i skogen. Just den plats som jag fruktade mest av allt. Nackhåren ställde sig upp bara jag tänkte tanken på att gå runt i en mörk skog sent på kvällen. Alice hade varit så taggad att jag inte vågat dra mig ur och vad kunde egentligen gå fel? Det var ju inte som om vi skulle tappa bort oss. Eller?

När alla ätit middag och samlades utanför friggeboden slog mitt hjärta så hårt att jag kunde känna det i halsgropen.

-Det här ska bli så roligt, viskade Alice upphetsat i mitt öra.

Jag nickade bara som svar. Alice hade alltid varit den modiga av oss, hon hade alltid gillat att skrämmas så en spökjakt var något som passade henne perfekt.

-Sådär, nu när vi har gått igenom alla regler så är det bara för er att börja!
Men glöm inte att ni alltid måste se de röda banden! sa ledarna efter att de gått igenom en rad både onödiga och dumma regler som alla behövde hålla sig till.

Så fort ledarna sagt de orden började alla springa in i skogen. Alla var indelade i olika grupper som skulle försöka hitta en hemlig skatt utan att hittas och fångas av spökena (ledarna i olika utklädnader). Min grupp bestod av Alice, jag och två andra personer som jag aldrig pratat med. Det var Alice som hade ansvaret för ficklampan och hon gick längst fram med snabba steg.

När vi kommit en bit in i skogen stannade Alice tvärt.

-Vilket håll ska vi gå åt för att hitta nästa ledtråd? frågade Alice och tittade bak på oss andra.

-Jag tycker att vi ska gå åt vänster, sa en av de andra som tydligen hette Elias.

-Nej, är du helt dum eller? Såklart vi ska gå åt höger, sa den andra.

Jag och Alice delade en irriterad blick och suckade djupt.

-Vi tar bara och går åt vänster som Elias sa, sa Alice irriterat och svängde åt vänster.

Vi fortsatte att gå en bit när jag plötsligt snubblade på en rot. Jag föll handlöst mot marken och slog hårt i mitt huvud. Huvudet snurrade och jag knep ihop ögonen så hårt jag kunde. Med ett stön reste jag mig upp. Min blick för förvirrat runt omkring mig. Var var alla?

-Hallå!? Alice!

I den sekunden insåg jag det. Jag befann mig inte längre i skogen på Gräddö, jag var tillbaka i den hemska drömmen. Hjärtat slog allt snabbare i

bröstkorgen. I panik började jag springa omkring i cirklar i skogen. Fanns vålnaden här någonstans och bara väntade på att hoppa fram och ta fast mig? Gråten började ta sig upp i halsgropen och tårarna trängde sig fram ur ögonen.

Tårarna välldes fram, då plötsligt kände jag vålnadens beniga händer om mina axlar. Jag orkade inte reagera. Kroppen var så utmattad av gråten att det kändes som om jag var gjord utav bly. Då från ingenstans släppte vålnaden sina händer från mina axlar och ställde sig framför mig. Egentligen så stod vålnaden inte på marken utan svävade bara en, två centimeter ovanför marken. Aldrig innan hade jag tänkt på hur den faktiskt såg ut. Vålnaden var mycket mager och bar bara några mörka trasor som kläder. Håret hängde över ansiktet och det enda jag kunde se var ögonen. Håret var mycket trassligt och såg smutsigt ut.

När vi suttit där ett tag och bara tittat på varandra sträckte vålnaden ut sin hand mot mig. Jag tvekade, hur visste jag att den inte skulle döda mig? Vålnaden gav ifrån sig ett grumligt men ganska vänligt ljud och ryckte demonstrativt på sin hand. Min blick gick från handen till varelsens ansikte ett par gånger innan jag bestämde mig och tog tag i handen. Handen var benig och kall. Det kändes nästan som om jag bara höll i ett skelett med ett tunt, tunt lager av hud på.

Så fort jag tagit vålnadens hand började världen omkring mig att snurra och den blev mörkare tills allt plötsligt syntes som vanligt. Jag såg mig omkring. Ingenstans kunde jag se en skymt av vålnaden. Då hördes ett högt rop:
-Leona! Var är du?!

Det var Alice och ledarnas röster.

-Här är jag! skrek jag och började springa mot rösterna.

Så fort Alice fick syn på mig sprang hon mot mig med öppna armar.

-Lämna mig aldrig så där igen! Och speciellt inte med Anton och de andra ute i skogen! sa hon och skrattade till av lättnad.

När vi kramats klart ropade ledarna åt oss att det var dags att ta oss tillbaka till lägret. Vi nickade och följde efter dem genom skogen.

-Vad är det där? frågade Alice efter en stund och kastade en blick mot min handled.

Frågande lyfte jag min hand och mycket riktigt, där fanns en mörk nästan inte synbar bild. Jag kisade med ögonen och då såg jag plötsligt vad det var.

Bilden föreställde vålnaden men det var något som var annorlunda. Vålnaden log, ett riktigt fint leende som smittade av sig på mig.

-Inget, bara lite smuts, svarade jag och log mot Alice.

Men jag visste att det här innebar något mycket större. Jag suckade av lättnad och kände på mig att jag skulle få en god natts sömn.

Julia Söderberg (Förstapris Novellpriset 2020)